

เทศน์อบรมฆราวาส ณ ศาลาสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ

เมื่อเข้าวันที่ ๑๓ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๔๘

ไม่เห็นแก่การให้-การเสียสละ ไม่ดี

เวลาประมาณเท่าไรที่จะไปเยี่ยมท่านราชเลขา (ประมาณเก้าโมงเศษ) จะไปเยี่ยมท่านราชเลขาอยู่ที่จุฬาฯ พอดีเจ้าคุณเทพฯอยากจะให้ไปกราบเยี่ยมสมเด็จพระสังฆราชในระยะเดียวกัน ว่าอย่างนั้นใช่ไหม จากนั้นก็เยี่ยมสมเด็จพระสังฆราชในระยะเดียวกัน ถ้าท่านสะดวกนะ ท่านสะดวกเวลาไหน เราไม่อยากจะรบกวนเวลาท่าน ต้องเป็นเวลาท่านสะดวก ไปก็ไม่นาน ท่านก็ไม่ค่อยได้รู้เรื่องอะไรละดูลักษณะ ท่านไม่สนใจกับใคร ดูอาการของท่าน

นี่เจ้าคุณเทพฯอยากจะให้เราไปกราบเยี่ยมสมเด็จพระสังฆราช ถ้าธรรมดาที่สมควร เพราะเราสนิทสนมกันมาสักเท่าไรๆ สนิทมากนะ กับสมเด็จพระสังฆราชเราสนิทกันมาก ท่านเคยไปพักอยู่ที่วัดป่าบ้านตาด ไปภาวนาที่ละอาทิตยกว่าๆ ท่านไป ไปหลายหนนะไม่ใช่ธรรมดา เราสนิทกันมานาน พอออกจากนี้แล้วถ้าหากว่ามีโอกาสอันเหมาะก็ควรจะไป คือเจ้าคุณเทพฯอยากให้เราไปดูอาการ เพราะท่านทราบดีว่าเรากับสมเด็จพระสังฆราชมีอะไรกันสนิทกันขนาดไหนท่านรู้ดี เพราะฉะนั้นท่านจึงอยากให้ไป

เราเป็นฝ่ายถือตัวก็ได้ถ้าพูดถึงกิริยา แต่ทางน้ำใจไม่มี คือตั้งแต่ท่านเป็นสมเด็จพระสังฆราชแล้วเราไม่เคยไปกราบเยี่ยมท่านเลย เป็นท่านเสียเองยังอุตส่าห์มาเยี่ยมเรา วัดป่าบ้านตาด เวลาท่านเป็นสมเด็จพระสังฆราชแล้วนะ ท่านเสียเองเป็นผู้ไป ไ้เราเสียเองเป็นผู้ถือปฏิมาณะ มันก็แปลกอยู่นะ แต่ภายในใจไม่มี สนิทกันมานาน เจ้าคุณเทพฯอยากให้ไป ท่านยังหัวเราะเราไม่หยุดนะ สมเด็จพระสังฆราชของคณีนี้นะ ตอนที่พักอยู่กุฏิเดียวกับท่าน ตอนนั้นท่านเป็นเจ้าคุณดูเหมือนเป็นชั้นธรรมหรืออะไร ลืมแล้วละ

ที่นี้เวลาเราจะไปเข้าเฝ้าสมเด็จพระสังฆราชกรมหลวงวชิรญาณ เราไม่ได้เหมือนใคร มันหากไปแบบนั้นละ แบบคนเขาไม่คิดกัน ธรรมดาจะเข้าไปเฝ้าท่านต้องมีผู้ติดตามล้อมหน้าล้อมหลัง เราไม่ได้เป็นอย่างนั้น ประมาณสองทุ่มเราก็ต้อมๆ ไปพระตำหนักท่าน ดู ไม่มีใครละบั้งขึ้นเลย ท่านทรงยิ้มแย้มเมตตามากอยู่นะ ท่านเห็นพระลิง ก็ไม่มีใครทำอย่างนั้นอย่างเรา เราทำ พอขึ้นไปกราบ “เหอ มหาบัวเธอ” ก็เคยเฝ้าท่านแล้ว เป็นสาธารณะเคยเฝ้ากับหมู่กับเพื่อน ไม่ได้เฝ้าเฉพาะ พอขึ้นไป เราก็กราบทูลท่าน บอกว่าอยู่อุดร ท่านคงทราบไว้แล้วแหละ “อยู่อุดรรู้จักกับพระยาอุดรไหม” ท่านว่า “พอรู้บ้าง” เราก็ออย่างนั้นเพราะไม่ได้สนิทสนมกันนัก

“พระยาอุดรมีลูกกี่คน” ก็ทูลท่านว่า “ไม่ทราบที่ท่านมีลูกกี่คน” คุยกับท่านประมาณสัก ๑๐ นาที เราไม่อยู่นาน มีพระเฝ้าอยู่กับท่านดูเหมือน ๓ องค์เท่านั้นแหละ

ไม่มีใคร แต่ท่านทรงยิ้มตลอดนะ ท่านเห็นพระสิงพระค่าง พระไม่รู้จักขนบประเพณี พระป่าเป็นอย่างนั้น ปืบเข้าไปเลย ขึ้นเลยปืบเลย ที่นี้พอตอนเช้ามาพอนฉันจังหันเสร็จ ก็ฉันกับสมเด็จพระสังฆราช ท่านก็ เหนือๆ ท่านว่า ท่านก็ถามละ ตอนไหน ประมาณสองทุ่ม แล้วไปก็องค์ ไปองค์เดียว ท่านยังจ้อเข้านะไปองค์เดียว ท่านก็ถามด้วย ท่านรับสั่งว่า อย่างไม่ต่ออย่างไร ท่านจ้อยิ้มด้วยนะ เพราะท่านไม่เคยเห็นพระแบบนี้

คือเวลาจะเข้าเฝ้าท่านต้องมีอะไรทราบกัน เรื่องราวทุกอย่างถึงจะขึ้นหาท่านได้ ใ้อเราไม่เป็นอย่างนั้นสิ ปืบขึ้นเลย ขึ้นแบบไม่มีใครใช้ละ สัก ๑๐ นาทีก็ลาท่านลงมา เเล้วให้ท่านฟังท่านยิ้มใหญ่เลย ทั้งจ้องหน้าเรา ทั้งยิ้มนั่นแหละสมเด็จพระสังฆราช เราพูดจริงๆ เราไปได้ทุกอย่าง กิริยาก็เหมือนสังคมยอมรับอย่างไรก็กระทำอย่างนั้นๆ บางที่สังคมยอมรับไม่ยอมรับก็ตาม อย่างขึ้นเฝ้าสมเด็จพระสังฆราชยอมรับหรือไม่ยอมรับเราไปของเราคนเดียวปืบเลย ก็อย่างนั้นแล้ว จะมีอะไร พูดให้มันชัดๆ ในสามโลกธาตุมีอะไรวะ เท่านั้นพอ ไม่ต้องพูดมาก

กิริยาสมมุติอะไรๆ ก็ใช้กันไปๆ มันก็รู้กันอยู่แล้ว ธรรมชาตินั้นเป็นอะไร ใครไม่รู้ก็ตาม เรารู้ของเราคนเดียว พอ ไปได้หมดเข้าได้หมดเลย ยิ่งกับสัตว์ด้วยแล้ว อู๊ย ยิ่งสนิทกันดิ้นะ นี่ดูซิเห็นหมามันเห่าว้อๆ เราจ้อดูเลย อย่างนั้นแล้วกับหมากับสัตว์ ชอบมาก เมตตามัน กับเด็ก-หมา เป็นอันดับหนึ่ง ทั้งสงสารทั้งรัก กับเด็กกับหมา ถ้าผู้ใหญ่ขึ้นมาก็เป็นลำดับๆ เรื่อยขึ้นไป เป็นอย่างนั้น เป็นขั้นๆ โดยหลักธรรมชาติของมันเอง พอดีๆ ถ้ากับหมากับเด็กพันกันเลย เป็นอย่างนั้น

วันนี้คิดว่าฉันเสร็จเรียบร้อยแล้วก็จะไปเยี่ยมท่านราชเลขา ที่อยู่โรงพยาบาล จุฬาฯ พอดีเจ้าคุณเทพฯอยากจะนิมนต์เราไปกราบเยี่ยมสมเด็จพระสังฆราช หากว่าโอกาสเหมาะสมเราก็อาจจะไปในระยะเดียวกัน พอออกจากท่านราชเลขาแล้วอาจจะไปกราบเยี่ยมสมเด็จพระท่าน คอยดูโอกาสเสียก่อนว่าสมควรไม่สม หากว่าไม่สมควรจะรบกวนเวลาหรือสุขภาพของท่านเราก็ไม่ไป คิดดูไม่ได้เข้าไปกราบเยี่ยมท่านก็เพราะท่านเป็นสมเด็จพระสังฆราช แยกคนเวลาว่างเมื่อไร เราไม่ได้เป็นสังฆราชยังยุ่งจะตายไป ยิ่งท่านเป็นสมเด็จพระสังฆราชท่านเป็นอย่างไร นั่นละเราคิด เพราะฉะนั้นเราถึงไม่เข้าไปหาท่าน

ถ้าหากว่าเราจะไปนี้ พอท่านทราบนี้ท่านจะมีกิริยาอะไรเสียเวล่ำเวลาในการต้อนรับ เพราะฉะนั้นเราถึงไม่ไป ถ้าไปก็แบบปืบเข้าเลย อย่างเราเข้าเฝ้าสมเด็จพระสังฆราช อย่างนั้นเราไปได้ทำได้ ไม่ยากอะไร ยังไม่ได้กราบเยี่ยมท่านตั้งแต่เป็นสมเด็จพระสังฆราชแล้ว ยังไม่เคย ทั้งๆ ที่สนิทกันมาสักเท่าไรกับสมเด็จพระสังฆราชของคณีนี แต่เวลาท่านเป็น

สมเด็จพระสังฆราชแล้วแขกคนยุ่งตลอด แล้วเราก็จะไปอีก ที่นี้คนสนิทกันเป็นอย่างไร ท่านจะเฉย ๆ ก็ไม่เหมาะละซิ ท่านต้องมีกิริยาอะไรต้อนรับเสียเวล่ำเวลาอีก เพราะฉะนั้นเราถึงไม่ไป

เวลาปรึกษาธรรมะสำคัญๆ นี้ โห ท่านลึกซึ้งอยู่นะ ท่านจะไปคุยเฉพาะเท่านั้นนะ เฉพาะเรากับท่านสองต่อสอง เวลาคุยธรรมะที่ลึกซึ้ง แล้วเกี่ยวกับเรื่องอะไรๆ ท่านจะถามโดยเฉพาะๆ เท่านั้น ท่านไม่ได้พูดในสาธารณชน

วันนี้คนพอสมควร ไม่น้อยเหมือนกันนะวันนี้ เพราะหยุดมาตั้งหลายวัน คนที่มารับแจกของก็ โถ ๔๔๙ คน เมื่อวานนี้ ๕๐๑ คน วันนี้จะลดลง รับบาตรเฉพาะบาตรเราก็ตั้ง ๑๕๐ กว่าบาตร เต็มแล้วเทๆ เมื่อวานขึ้น ๑๕๓ เมื่อวานนี้ ๑๒๑ วันหนึ่ง ๑๑๓ ในสามวันนี้ร้อยกว่าบาตร เต็มแล้วเทๆ คนที่มารับตั้ง ๔๐๐ กว่า เมื่อวานขึ้นนี้ ๔๔๙ เมื่อวานนี้ ๕๐๑ คนมารับแจกของ เราก็พอใจที่ได้สงเคราะห์คนที่ยากจน ผู้ยากจน ยากจน ใ้เรามั่นเหลือเฟือ กินให้ตายก็ตายได้ ผู้อดอยากขาดแคลนมี เพราะฉะนั้นใจที่มีธรรมจึงต้องเฉลี่ยกัน ไม่เห็นความสุขแต่เราคนเดียว ความสุขมีแล้ว มันก็กระจายออกไป ดูความยากความจน หัวใจคนอื่นหัวใจเรา เทียบเคียงกัน มันก็ประสานกันได้ด้วยการสงเคราะห์สงหา มีมากมีน้อยเฉลี่ยถึงกัน

การให้ทานการเสียสละนี้เป็นธรรม ประสานน้ำใจให้สนิทกันโดยหลักธรรมชาติเอง ทานจึงเป็นของสำคัญมาก คนเราอยู่ด้วยกันต้องมีการเสียสละต่อกัน การให้ทานการสงเคราะห์กัน นี้เป็นความสนิทโดยหลักธรรมชาติ ไม่ต้องบอก หากสนิทเอง ทานนี้สำคัญมาก พระพุทธเจ้าท่านขึ้นบารมีก็ทานบารมีเลย ขึ้นต้นเลย เวลาเทศน์สอนโลกก็ขึ้นทานก่อนเลย ทานจึงเป็นของจำเป็นมาก ประสานน้ำใจซึ่งกันและกันให้สนิทสนมตายใจต่อกันได้เรื่องการเสียสละ

แต่ความตระหนี่ถี่เหนียวนี้เป็นภัย เป็นภัยมากทีเดียว ใครตระหนี่ถี่เหนียวมากเท่าไรคนนั้นไม่มีใครอยากคบค้าสมาคม ดีไม่ดีเขารังเกียจ แต่คนที่มีน้ำใจกว้างขวางไปที่ไหนเพื่อนฝูงญาติมิตรเยอะทีเดียว ไปที่ไหนไม่อดอยากขาดแคลน นี่ละเรื่องน้ำใจที่กว้างขวางกับจิตใจที่คับแคบต่างกัน ความคับแคบไปไหนเหมือนลักษณะตีบตันปิดทางของตัวไป ไม่เบิกกว้างนะ ถ้ามีจิตใจกว้างขวางแล้วเบิกกว้าง ไปไหนไม่อดตาย มันหากเป็นอยู่ในจิต

พอพูดอย่างนี้แล้วก็ระลึกได้ตอนที่ว่าจะพูดต่อไป พอดีถึงเวลาบิณฑบาต อย่างพระสีวลี พระเรวัตตะท่านอยู่ในป่า ท่านเป็นน้องชายของพระสารีบุตร แต่เป็นพระอรหันต์ ดูว่าสกุลของพระสารีบุตรนี้เป็นลูกชาย ลูกชายเป็นพระอรหันต์ตั้งหลายองค์ พระสารีบุตร หนึ่ง พระเรวัตตะ หนึ่ง องค์ไหนอีกน้า เป็นพระอรหันต์ตั้งหลายองค์ นี้

เรายกตัวอย่างความกว้างขวาง พระสิวลีที่ได้รับเอตทัคคะคือความเลิศในทางเป็นผู้มี
อติเรกลาภมากที่สุด พระสิวลีไปที่ไหนก็เลื่อนไปหมดเรื่องวัตถุไทยทาน

เวลาพระพุทธเจ้าจะทรงประกาศ บอกว่าวันนี้จะไปเยี่ยมพระเรวัตตะ ซึ่งอยู่ใน
ป่าลึกๆ พระอนนทก็ทูลอาราธนาขออย่าได้ไป เพราะลำบากลำบาก ทางก็ลำบาก
ลำบาก และสถานที่อยู่ของพระเรวัตตะก็อยู่ในป่าลึกๆ นี่เวลาท่านจะประกาศอำนาจ
วาสนาของลูกศิษย์ท่านคือพระสิวลี พระอนนทนั้นทูลอาราธนาว่ามันลำบากลำบากไม่
อยากให้ไป มันจะยากอะไร ท่านว่าอย่างนั้น ก็เอาพระสิวลีเราไปด้วยซิ ถ้าสิวลีเราไป
แล้วเบิกกว้างหมด

นี่ท่านจะยกลูกศิษย์ของท่านขึ้น ส่วนองค์ศาสดาไม่ต้องพูด แต่ทำไมเวลาท่าน
มาพูด ท่านมาพูดพระสิวลี แต่องค์ท่านเองทำไมไม่พูด ก็เรานี้เป็นศาสดาใช้ใหม่ ท่าน
ไม่เห็นพูดวะ โห้ย จะยากอะไร เอาพระสิวลีไปด้วยซิมันเบิกกว้างไปหมดนั่นแหละ ท่าน
ว่านะ แล้วไปก็เป็นความจริง พอพระสิวลีไปนี่เบิกกว้างหมด ทุกสิ่งทุกอย่างสมบูรณ์
พูนผลไปหมดเลย ท่านจะประกาศอำนาจวาสนาบุญญาภิสมภาร ที่กว้างขวางของลูก
ศิษย์ท่านคือพระสิวลีออก ให้บรรดาพระสงฆ์หรือประชาชนทั้งหลายได้ทราบทั่วหน้ากัน

ท่านจึงยกพระสิวลีขึ้น องค์ท่านเองไม่พูดถึงเลย เราต้องอาศัยพระสิวลีซิ ท่านว่า
พระสิวลีไปเบิกกว้างหมด ท่านไม่ได้ว่าพระองค์นะ ว่าพระสิวลี พระสิวลีไปแล้วเบิก
กว้างหมด กว้างจริงๆ ไม่มีอดอยากขาดแคลนเลย นี่เรายกตัวอย่างพระสิวลี อำนาจที่
ท่านจะมีเลิศเลอในทางนี้ เพราะท่านเป็นนักเสียสละ สายทางของท่านมีแต่การเสียสละ
ทั้งนั้น แม้จะเกิดในภพใดชาติใดท่านเป็นนักเสียสละมาตลอด แม้ที่สุดงานการกุศล
ใดๆ ก็ตาม ที่เขามีงานมีการกุศลตรงไหนเขาจะต้องมาเชิญ พระสิวลีที่เป็นฆราวาส
เพราะท่านเป็นหัวหน้าท่าน ให้ไปเป็นประธาน เป็นเกียรติในงานนั้นทุกแห่งไป เพราะ
รำลึกอยู่แล้วว่าท่านเป็นนักเสียสละ เกิดในภพใดชาติใด ท่านเป็นนักเสียสละ

นี่เวลามีการทำบุญให้ทานเขาก็ต้องไปเชิญท่านมาให้เป็นประธาน จนกระทั่ง
มาวาระสุดท้ายนี้ท่านสำเร็จเป็นพระอรหันต์แล้ว พระพุทธเจ้าท่านประทานเอตทัคคะ
ความเลิศเลอให้ ว่าพระสิวลีนี้เลิศเลอในทางมีอติเรกลาภมากที่สุด บรรดาสาวกทั้งหมดมี
พระสิวลีเป็นอันดับหนึ่ง เราจะมาพูดถึงแต่ผลที่ท่านปรากฏอย่างนี้ มันก็กุดๆ ด้วนๆ
พระพุทธเจ้าท่านจึงรับสั่งมาตั้งแต่อดีต อดีตของพระสิวลีนี้เป็นทางเดินโล่งด้วยกันให้
ท่าน เดินโล่งไปเลย การเสียสละท่านเก่งมาก

เพราะฉะนั้นผลแห่งการเสียสละจึงมาหนุนท่านให้เห็นชัดเจน ท่านไปที่ไหน ไม่
ว่าแต่มนุษย์มนา แม้เทวดา อินทร์ พรหม ก็ยังต้องเนรมิตตัวลงมา มาทำบุญให้ทานกับ
ท่าน นี่ละอำนาจแห่งการเสียสละเป็นอย่างนั้น แล้วตรงกันข้ามก็มีพระอีกองค์หนึ่ง

พระองค์นี้เป็นผู้เป็นคนประชาชนทั่วไปก็เป็นนักตระหนี่ถี่เหนียว ไปที่ไหนมีแต่ความตระหนี่ถี่เหนียว แม้ที่สุดเอาข้าวมานี้ ข้าวตกจากกระสอบ ตกจากอะไรเรียรดาด มดง่าม มັນชนเมล็ดข้าวนี้ลงไปโนรมัน ก็ไปขุดเอาข้าวในรูมดง่าม เขาขนลงไปเลี้ยงกันเอาไปกิน มึงเอาไปทำไมนี่ของกุนะ ไปขุดเอาข้าวที่มดง่ามมันขนลงไปโนรมันไปเลี้ยงกัน อีตาตระหนี่นี้ไปขุดเอาขึ้นมาหมด ในตำราบอกไว้ ตระหนี่ขนาดนั้น

ตั้งแต่มดง่ามเขาขนไปเลี้ยงครอบครัวเขายังไม่ยอมให้เขา ที่นี้มันโผล่ผลอะไรไม่ทราบมาเกิดเป็นมนุษย์ แล้วได้มาบวชในพุทธศาสนา ที่นี้ได้บวชในพุทธศาสนาแล้ว ฤทธิ์ของความตระหนี่นั้นละมันแสดง พอบวชมาแล้วฉันจึงหันไม่เคยอ้อมเลยพระองค์นั้น ไปบิณฑบาตที่ไหนก็ได้ ๆ ให้ไปอยู่ข้างหน้าก็บันดลบันดาลให้เขาไม่เห็นเสีย หากเป็นนั่นแหละอยู่ในนั้น ถ้ายิ่งอยู่สุดท้ายนี้แล้วเท่านั้น ไม่มีหวัง ฉันจึงหันไม่อ้อม พระในวัดท่านก็สงเคราะห์สงหา แต่ก็ยังเป็นเพราะกรรมของท่านเอง ฉันจึงหันไม่เคยอ้อม พอฉันไปหมดเสียของในบาตร หมด ไม่เคยอ้อม

รำลือไปถึงพระสารีบุตร-โมคคัลลาน์ ท่านเลยมาทั้งสององค์ เตรียมอาหารมาพร้อม อัครสาวกข้างขวาข้างซ้าย เป็นพระอรหันต์ด้วย ไปไหนประชาชนลูกศิษย์ลูกหาจะน้อยที่ไหน พอท่านไปท่านก็เตรียมพร้อมไปเลย จะไปดูด้วยตาของท่านเอง ว่าพระองค์นี้ฉันจึงหันไม่เคยอ้อม พระทั้งวัดก็สงเคราะห์ แต่มันก็เป็นอย่างนั้น องค์ไหนให้ฉันลงไปแล้วไม่อ้อม หมดเสีย ของในบาตรหมด ท่านเลยไปเอง เตรียมอาหารไปพร้อม ไปก็ถามท่าน ได้ทราบที่ท่านฉันจึงหันไม่เคยอ้อม ได้ทราบมาอย่างนี้ใช้ไหม ยอมรับเลย ว่าใช่ เพราะเหตุใด ไม่มีคนใส่บาตรให้ท่านหรือท่านถึงฉันจึงหันไม่อ้อม

มี พระท่านสงเคราะห์สงหาทุกองค์ท่านไม่ใจจิตใจดำ ท่านเมตตาสงสารเห็นว่าฉันจึงหันไม่อ้อม แล้วท่านใส่บาตรใส่ให้จนเต็ม ฉันแล้วปุบปับหายๆ สุดท้ายก็ไม่อ้อมอย่างนี้ตลอดมา เอา วันนี้ฉันให้อ้อม ท่านจัดของใส่บาตรให้เต็มเลยพระสารีบุตรนะ เอาวันนี้ฉันให้อ้อม ท่านนั่งจับขอบปากบาตรไว้เลย นี่ละตำรา วันนี้ฉันให้อ้อมนะ ผมจะให้ท่านฉันให้อ้อม ผมจะจับขอบปากบาตรไว้ ถ้าท่านปล่อยขอบปากบาตรอาหารจะหมดในนั้น เลยจับขอบปากบาตรให้ท่านฉัน บอกฉันให้อ้อม พอฉันอ้อมในวันนั้นกลางคืนเลยตายเสีย มันบันดลบันดาลอะไรก็ไม่รู้ ฉันอ้อมวันเดียวเลยตาย

นี่คนตระหนี่ถี่เหนียว ไปที่ไหนคับแคบตีบตัน แม้คนอื่นมาสงเคราะห์ก็สงเคราะห์เฉพาะเรื่องที่สงเคราะห์ แต่กรรมของตัวเองก็เป็นกรรมของตัวเอง มันเคยคับแคบ มันก็เป็นอย่างนั้นฉันจึงหันไม่อ้อม ใครมาสงเคราะห์ขนาดไหนก็ไม่อ้อม วันนั้นอาศัยอำนาจของพระสารีบุตรจับขอบปากบาตรไว้เลย ให้ฉันให้อ้อม ถ้าพระสารีบุตร

ปล่อยมือนี้อาหารจะหมดไป เลยฉันเสียอิมวันนั้น อิมวันนั้นก็เลยตายวันนั้น นี่โทษแห่งความคับแคบตีบตัน ความตระหนี่ถี่เหนียว พวกเราย่านำมาใช้

ให้แบ่งปันส่วนกัน มีมากมีน้อย เราไม่ได้เลิศเลอเพราะเรามีสิ่งของเงินทองทุกสิ่งทุกอย่างเหลือเฟือ โดยไม่ได้แจกให้ผู้อื่นผู้ใด เป็นความเห็นแก่ตัว ซึ่งความเห็นแก่ตัวนี้ เป็นอันตรายแก่ตัวเองไม่รู้สึกรู้ตัว ถ้าแจกจ่ายเฉลี่ยกันไปนี่เป็นคุณแก่ตัวเอง ไปที่ไหนไม่อดอยากคนผู้ที่เป็นนักเสียสละ มีมากมีน้อยเฉลี่ยเพื่อแบ่งกันไป ไม่ได้ว่าญาติมิตร ถือเป็นความจนตรอก ถือเป็นความจำเป็นของผู้ควรจะได้รับสงเคราะห์เป็นประมาณ แล้วก็สงเคราะห์กันไป นี่เรียกว่าธรรม

ไปที่ไหนไม่อดอยากขาดแคลน ดังพระที่ว่าฉันจึงหันไม่อิม นั่นก็คือความตระหนี่ ตระหนี่จนลืมนื้อลืมตัว ครั้นเวลามาเป็นพระฉันจึงหันก็ไม่อิม ใครสงเคราะห์สงหากก็ไม่เกิดประโยชน์อะไร สุดท้ายก็เป็นกรรมของตัวเองให้หิว ฉันจึงหันไม่อิมอยู่อย่างนั้นละ นี่กรรมของเจ้าของฉันจึงหันไม่อิม ใครสงเคราะห์ขนาดไหนก็เป็นเรื่องของท่านผู้นั้น แต่เรื่องของตัวเองก็เป็นกรรมของตัวเอง ฉันจึงหันไม่อิม ๆ วันนั้นดลบันดาลให้พระสารีบุตร มาจัดของใส่บาตรแล้วจับขอบปากบาตรไว้ให้ท่านฉัน แล้วฉันอิมเต็มเหนียว วันนั้นเลยตาย มันฝันวิสัยคนตระหนี่ จะให้สมบูรณ์มันสมบูรณ์ไม่ได้ มันต้องเป็นไปด้วยความอดอยากขาดแคลน วันนั้นฝันลัทธิธรรมชาติของพระตระหนี่องค์นั้น ฉันจึงหันอิม พออิมวันนั้นเลยตายเลย

ใครอย่าไปฉันอิมกินอิมจนกระทั่งตายนะ อด ๆ ออยาก ๆ ขาด ๆ แคลน ๆ เพราะความตระหนี่ดัดสันดานตัวเอง แล้วมีคนอื่นมาสงเคราะห์ กินวันนั้นแล้วตายวันนั้นเราไม่อดอยากได้กิน มีมากมีน้อยให้อิม อย่างเราเลี้ยงกันในศาลาให้มันอิมทุกคน คนมาขอทานมีเท่าไรแยกกัน ให้แยกกันนะ เขาก็เป็นความสุข เราจะมากินเฉพาะเราเพราะความตระหนี่นี้ตายทิ้งเปล่า ๆ นะ ความตระหนี่เห็นแก่ตัวมาก กินไม่พอ ได้ไม่พอ ทุกสิ่งทุกอย่างไม่มีคำว่าพอสำหรับกิเลสตัวตระหนี่ถี่เหนียว ตัวโลก โลกไม่หยุดไม่ถอย ไม่วิเศษวิโสอะไรละเรื่องความโลภ ความเห็นแก่ได้ ไม่เห็นแก่การให้การเสียสละไม่ดีเลย ให้พากันจำเอา วันนี้พูดเพียงเท่านี้ เอาละที่นี้ให้พร

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน

FM 103.25 MHz